

ложихъ на главѣ-тъ му вѣнецъ отъ трънѣ, и вмѣсто скиптъ турихъ въ рѣжѣ-тъ му еднѣ трѣсть, и колѣнничихъ прѣдъ него та му ся присмивахъ и казувахъ, Радуй ся, Царю Іудейскый! Такова присмиваніе пострада Господь за насъ, както самъ той бѣше прорекълъ, още и пророци-ти отъ старинѣ. Вижь гл. 20; 19. Иса. 40; 6. Мих. 5; 1. Наедно съ прѣзрѣніе до заплуваніе, Іисусъ прѣтърпѣ и люты удареніе по главѣ-тъ, дѣто имаше и вѣнецъ-тъ отъ трънѣ-ты.

П. Кого накарахъ да носи кръсть-тъ Іисусовъ?

О. И на излѣзваніе намѣрихъ челоуѣкъ Киринейнинъ на име Симонъ; (бащѣ на Александра и Руфа, който минуваше като си идяше отъ нивѣ-тъ; Мар. 15; 21,) него накарахъ да носи кръсть-тъ му. Ст. 32.

П. Не бѣше ли обычай, осъденый-тъ на смъртъ да носи свой-тъ си кръсть?

О. Бѣше; и отъ Іоан. 19; 17 учимъ ся че Іисусъ носѣше кръсть-тъ си. Но види ся че той, по причинѣ на извънредны-ты си страданія, ослабѣ и не можаше самъ да го носи. За то войни-ти съсъ силѣ накарахъ Симона да му помага. Вѣроятно Александръ и Руфъ бѣхъ добрѣ познати между Християны-ты, и за това ги именувалъ Марко, за да познайхъ читатели-ти му, чій баща бѣше онзи който носѣше кръсть-тъ Христовъ.

П. Що дадохъ Іисусу да пие?

О. И като стигнахъ на мѣсто нарицаемо Голгоѳа, което ся тѣлкува Лобно мѣсто, дадохъ му да пие оцетъ размѣсенъ съсъ жлъчкѣ; и щомъ вкуснѣ не рачеше да пие. Ст. 33, 34.

П. Какво питіе бѣ това?

О. Вмѣсто “оцетъ размѣсенъ съсъ жлъчкѣ,” Марко има “вино смѣсено съсъ смириѣ.” Вѣроятно че значи исто-то питіе; защото ако бѣ кысело вино-но може да ся рече оцетъ; и смириѣ-